

มุชคูกุ เทนเซอิ ฟัดออบเซฟ

Mushoku
tensei

2

Original Rifujin na Magonote

แปลโดย สรพวงษ์ กิจบัญญัติชาพร

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากเปิดตัวนิยายเรื่อง 'เกิดชาตินี้ก็ต้องเทพ' ไปเมื่องานมหกรรมหนังสือแห่งชาติ ในเดือนตุลาคมที่ผ่านมา ผู้อ่านหลายท่านก็มาพูดคุยแสดงความเห็น รวมทั้งสอบถามถึงเล่มต่อไปในเฟซบุ๊กของทางสำนักพิมพ์อยู่เนืองๆ การได้นำเสนอหนังสือที่ทำให้ท่านผู้อ่านรู้สึกสนุกและมีความสุขที่ได้อ่าน ในฐานะคนทำงานหนังสือแล้วถือเป็นเรื่องที่น่าดีใจที่สุดเลยครับ

โดยส่วนตัวแล้ว ผมคิดว่าเสน่ห์ของนิยายเรื่องนี้อยู่ที่พัฒนาการของตัวเอกนั้นเป็นขั้นเป็นตอน รวมทั้งมีที่มาที่ไปของความเก่ง ไม่ได้เปิดเรื่องมาแล้วเก่งเลยแบบไม่มีเหตุผล แม้คนอื่น ๆ ในเรื่องจะมองจาพระเอกเก่งตั้งแต่เกิด แต่สำหรับผู้อ่านอย่างเรานั้น คงทราบค่าเป็นเพราะความรู้พื้นฐานที่มีบวกกับความพยายามต่างหาก

ความเก่งอย่างไม่มีเหตุผลนั้น บางครั้งจะถูกแทนค่าด้วยคำว่า 'พรสวรรค์' แต่โลกนี้จะมีคนที่ได้พรสวรรค์มาตั้งแต่เกิดสักกี่คนกัน หนึ่งในร้อย? หนึ่งในล้าน? เพราะเช่นนั้นเอง คนส่วนมากจึงต้องใช้ 'พรแสวง' ทุ่มเทเวลาและความพยายามในการทำสิ่งต่างๆ ออกมาให้ดี เช่นเดียวกับที่ตัวเอกของเรื่องนี้ทำอยู่นั่นแหละครับ

สุดท้ายนี้ ผมต้องขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านอีกครั้ง ที่กรุณาให้การสนับสนุนสำนักพิมพ์และนิยายเรื่อง 'เกิดชาตินี้ก็ต้องเทพ' นี่เป็นอย่างไร เล่มที่ 3 จะมาเมื่อไหร่呢 อย่างที่บอกเมื่อครูนั่นแหละครับ การจะทำอะไรให้ได้ดีนั้นต้องใช้เวลาและความพยายาม...ซึ่งการทำหนังสือก็เช่นกัน (ฮา) แต่ผมขอสัญญาว่าไม่นานเกินรอครับ

คำนำฟู๊เป่ล

สวัสดีครับ พบกันอีกครั้งในเล่มที่ 2 เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา ขอเข้าประเด็นเลยละกัน ตอนนี้ที่ญี่ปุ่นนิยายเรื่องนี้ก็ออกมาได้หลายเล่มอยู่เหมือนกัน แต่ผมก็ค่อยๆ อ่านค่อยๆ แปลไป ไม่มีการสปอยล์ตัวเองก่อน ดังนั้นสภาพจึงไม่ต่างอะไรจากนักอ่านคนหนึ่งเช่นกัน ถ้าถามว่าทำไมต้องทำแบบนี้ล่ะนั่นเป็นเพราะว่า...การแปลในสิ่งที่รู้ล่วงหน้าหมดแล้ว มันไม่สนุกสุดๆ เลยนะสิครับ

เมื่อก่อนผมเคยแปลนิยายสืบสวนเล่มหนึ่ง แต่โชคร้ายที่ผมดันเคยดูหนังเรื่องเดียวกับนิยายเล่มนั้นมาแล้ว คงนึกภาพออกนะครับว่าจะเป็นอย่างไต่ ผมเคยได้แทบทุกฉาก ทุกทริคที่คนร้ายใช้ ตลอดจนใครเป็นคนร้ายตัวจริง T_T ด้วยเหตุนี้การแปลนิยายเล่มนี้จึงช้าลงมาก (ทั้งที่น่าจะเร็ว) การแปลหนังสือ สำคัญที่อารมณ์ถึง 55% เสียจนะครับ ถ้าไม่มีอารมณ์ บางที 3 เดือนยังไม่เสร็จเลย (ในความคิดเป็นจริงคงไม่ถึงขนาดนั้น เพราะจะโดนบ.ก. ฆ่าก่อน)

การได้อ่านเรื่องราวของรูเดย์ส ตลอดจนมุมมองของตัวละครตัวอื่นๆ ในนิยายเรื่องนี้ ทำให้ผมรู้สึกตื่นเต้นสมกับที่เป็นแนวแฟนตาซี บางคนอาจจะบอกว่า การเดินเรื่องค่อนข้างเนิบนาบ เพราะเริ่มเรื่องมาตั้งแต่รูเดย์สเพิ่งเกิดเลยทีเดียวนะ แต่โดยส่วนตัวผมว่าแบบนี้ก็ดีออก มันดูมีที่มาที่ไป ต่างกับนิยายแฟนตาซีหลายๆ เรื่อง ทำนองว่าพระเอกเดินทางข้ามโลกมาอยู่ในโลกแฟนตาซีแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว แต่ดันเก่งเวอร์และรู้ดีไปซะทุกอย่าง ซึ่งทำให้ผมต้องเลิกติดตาม เพราะถึงจะแฟนตาซียังไงก็เถอะ แต่มันขาดความสมเหตุสมผลไปหน่อย

เอาล่ะครับ อย่ามัวเสียเวลากันอยู่ที่หน้านานๆ เลย เปิดอ่านเนื้อเรื่องของเล่ม 2 ที่ทุกท่านเฝ้ารอกันอยู่ดีกว่าครับ!!

สรพงษ์ กิจบัญญัติชาพร

CONTENTS

บทที่ 2 วัยเด็กหนุ่ม ภาคครูสอนพิเศษ

บทนำ

ตอนที่ 1 ความเกื้อหนุนของคุณหนู 013

ตอนที่ 2 จัดฉาก? 038

เรื่องสัพเพเหระ

เรื่องราวในวันต่อมา กับการทักทายสไตลโบเรธัส 068

ตอนที่ 3 ความโหดยังไม่เสื่อมคลาย 078

ตอนที่ 4 การประชุมครูและวันอาทิตย์ 101

ตอนที่ 5 คุณหนูสับสน 124

ตอนที่ 6 เรียนภาษา 158

ตอนที่ 7 สัญญาเป็นมันเหมาะ 189

ตอนที่ 8 จุดเปลี่ยน 228

บทส่งท้าย 254

ตอนพิเศษ เทพีแห่งป่า 269

๕ บทที่ 2 ๕

วัยเด็กหนุ่ม ภาคครูสอนพิเศษ

บทนำ

ผมกำลังหนี

หนีตายจากสัตรีป่าตัวหนึ่ง

ตั้งหน้าตั้งตาดูด้วยความหวาดกลัว

วิ่งขึ้นบันได วิ่งไปในสวน บางครั้งก็ใช้เวทมนตร์ปีนหลังคา จน

ล้มลุกคลุกคลาน

“หายไปไหนแล้ว!”

ยายนั้นแผดเสียงน่ากลัวไล่หลังมา

ตามมาไม่ลดละ

ผมมั่นใจในสมรรถภาพร่างกายพอสมควร

อย่างไรเสีย สองสามปีมานี้ผมก็ฝึกวิชาดาบและวิ่งมาตลอด

ทว่า ความมั่นใจนั้นถูกทำลายป่นปี้

ยายนั้นไล่ตามมาอย่างไม่ลดละ เห็นผมสีแดงเข้มสะบัดประหนึ่ง

เย้ยหยันความพยายามของผม

ผมไม่ยอมแพ้หรอก ถึงจะทิ้งห่างแค่ไหน แต่หากประมาทคงได้
ตามทันแน่นอน

“แอ็ก...แอ็ก...”

ผมเริ่มหายใจติดขัด

วิ่งต่อไปมากกว่านี้ไม่ไหว หมดทางหนีแล้ว

ต้องซ่อนตัวเท่านั้น

“ฮึ่ม...”

พอเข้าซ่อนตัวหลังไม้ประดับตรงใต้บันได ก็ได้ยินเสียงแผดถล่ม
ของสัตว์ป่าดังก้องคหุหลาสน์

“ไม่ยกโทษให้เด็ดขาด!”

คำพูดนั้นทำให้ขาของผมสั่นหึ่งๆ

ผมชื่อรูเดียส เกรย์แรท อายุเจ็ดขวบ

เป็นเด็กหนุ่มรูปงามสุขภาพดี มีเส้นผมสีน้ำตาลสดใส และเคย
เป็นนิตอายุสามสิบสี่ปีที่ยังจึงมาก่อน

ผมโดนครอบครัวตะเพิดออกจากบ้านเพราะไม่ไปงานศพของพ่อแม่
ขณะที่กำลังสิ้นหวังก็โดนรถบรรทุกชนตาย แต่โชคชะตาช่างเล่นตลก
ผมได้เกิดใหม่เป็นเด็กทารกโดยที่ยังคงมีความทรงจำ

ผมสำนึกผิดที่ตัวเองเคยเป็นไอ้สวะในชาติก่อน จึงพยายามให้
ชีวิตอย่างจริงจังจนมาตลอดเจ็ดปี

เรียนภาษา เรียนเวทมนตร์ ฝึกวิชาดาบ สนุกสนมกับพ่อแม่ มี
เพื่อนวัยเด็กที่น่ารักชื่อซิลฟี และมายังเมืองป้อมปราการโรอา ตามคำสั่ง
ให้หาเงินค่าเล่าเรียนสำหรับสองคนเพื่อเข้าโรงเรียนพร้อมกับซิลฟี

หากตั้งใจสอนหนังสือให้คุณหนูของผู้ว่าจ้างคนนั้นได้ตลอดห้าปี
ผู้ว่าจ้างจะจ่ายค่าเล่าเรียนให้
...เรื่องเป็นแบบนี้

“ออกมาเถอะ! จะขี้ให้ละเลย!”

ผมหวาดกลัวเสียงของสัตว์ป่าอยู่ในร่มเงาของไม้ประดับ
หวาดกลัวร่างอวตารแห่งความรุนแรงที่มีรูปลักษณะเป็นเด็กผู้หญิง
ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้...
เรื่องนั้นต้องย้อนกลับไปเมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อน

ตอนที่ 1 ความเดือนของคุณหนู

ผมมาถึงเมืองโรอาในตอนเย็น

ดูเหมือนเมืองโรอา กับหมู่บ้านบูเอนาจะห่างกันในระยะเดินทาง
ด้วยรถม้าได้ในวันเดียว

ใช้เวลาประมาณหกถึงเจ็ดชั่วโมง จะว่าไกลก็ไกล จะว่าใกล้ก็ใกล้
เมืองโรอาคึกคักสมกับเป็นเมืองใหญ่ที่สุดในแคว้นนี้

สิ่งแรกที่เห็นคือกำแพงเมือง

กำแพงเมืองที่ฟังพาได้สูงราวเจ็ดถึงแปดเมตรล้อมรอบตัวเมือง

รอบประตูใหญ่ตรงกำแพงเมืองมีรถม้าสัญจรไปมา เมื่อเข้าไปข้าง
ในก็เห็นร้านแผงลอยเรียงราย

ตำแหน่งที่พบทันทีหลังจากเข้าเมือง มีทั้งคอกม้าและร้านคล้าย
โรงแรมตั้งเรียงเป็นแถว

มีคนสวมเกราะเดินปะปนอยู่กับชาวเมืองและพ่อค้าแบบนี้ ข้างดู
แฟนตาซียิ่งนัก

ตอนนั้นเอง ผู้คนที่ถือสัมภาระหนักก็นั่งลงตรงสถานที่ซึ่งดูเหมือน
เป็นจุดพัก

คืออะไรนะ

“ก็เล่นทราปใหม่ครับว่านั่นคืออะไร?”

ผมถามคนที่นั่งอยู่ข้างหน้า

ในชั่วก Augenblicke... ไม่สิ นักดาบหญิงตัวสูงกล้ำกล่ำ มีหูกับหางเหมือน
สัตว์ป่า สวมชุดหนังที่เน้นเผยผิวสีซีดโกลด

ชื่อของเธอคือก็แลน เดโครูเตอ

นักดาบฝีมือฉกาจเจ้าของตำแหน่งราชาดาบ ซึ่งอยู่อันดับที่สาม
จากเจ็ดอันดับของส่วนตเวทดาบ เธอสัญญาว่าจะช่วยสอนดาบให้ผม
ในสถานที่ที่เรากำลังจะไป

เป็นอาจารย์คนที่สองของผม

“...เธอ”

เธอหันหน้ามาทำหน้าหงุดหงิดต่อคำถามของผม

“กำลังดูถูกฉันรี?”

ผมสะดุ้งเมื่อโดนจ้องด้วยสีหน้าน่ากลัว

“เปล่าครับ ผมไม่รู้จักเลยอยากใหช่วยบอก ว่าคืออะไร...”

“อ้อ ขอโทษ หมายความว่าอย่างนั้นรี”

ผมทำหน้าจะร้องไห้ ก็แลนจึงรีบบอกเช่นนั้น

“ตรงนั้นคือจุดบรรจบมาโดยสารรวม ปกติการเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งจะต้องใช้สิ่งนั้น ไม่ก็จ่ายเงินให้พ่อค้าเร่เพื่อขอโดยสารไปด้วย”

จากนั้นก็แล่นก็ชี้ร้านค้าที่ละร้าน และบอกว่านั้นคือร้านอาวุธ นั่นคือร้านเหล้า นั่นคือสำนักงานย่อยของกิลด์นักผจญภัย นั่นคือร้านน้ำสงฆ์

เธอน้ำตานากแล้ว แต่ใจดี

เมื่อพ้นจากมุมหนึ่ง บรรยากาศก็เปลี่ยนไป

ร้านสำหรับนักผจญภัยเช่นร้านอาวุธกับร้านเครื่องป้องกันตั้งเรียงราย เมื่อเข้าไปลึกอีกก็เป็นร้านสำหรับชาวเมือง

บ้านคนคงอยู่ในตรอกตะมึง

คิดได้ดีทีเดียว

หากมีศัตรูมาจากภายนอก ก็ให้คนที่อยู่รอบประตูเมืองรับมือก่อน ระหว่างนั้นชาวบ้านจะหนีเข้าไปในตัวเมือง ไม่ก็ผิงตรงข้ามของด้านที่ถูกโจมตีได้

ในเมืองมีโครงสร้างแบบนี้ แน่นจนว่ายยิ่งเข้าไปด้านในเท่าไร ขนาดของบ้านก็จะยิ่งใหญ่ขึ้นเท่านั้น ร้านค้าก็มีแนวโน้มเป็นร้านชั้นสูงมากขึ้น เมืองนี้ยิ่งอาศัยอยู่ใจกลางเมืองมากเท่าไรก็ยิ่งรวยเท่านั้น

บ้านตรงกลางเมืองก็เป็นสิ่งก่อสร้างที่ใหญ่ที่สุด

“นั่นคือคฤหาสน์ของเจ้าที่ดิน”

“น่าจะเรียกว่าปราสาทมากกว่าคฤหาสน์นะครับ”

“เพราะที่นี่เป็นเมืองป้อมปราการ”

โรอาเป็นเมืองที่มีความเป็นมาเก่าแก่ และมีศักยภาพในฐานะแนว
ป้องกันสุดท้ายในสงครามกับเผ่าปีศาจเมื่อสี่ร้อยปีก่อน ดังนั้นสิ่งที่อยู่
ใจกลางจึงเป็นปราสาท

แต่ก็ถูกแค่เรื่องมีความเป็นมาเก่าแก่ละนะ สำหรับขุนนางที่อาศัย
อยู่ในเมืองหลวง ที่นั่นคือบ้านนอกซึ่งมีนักผจญภัยกักขฬะอยู่เยอะ

“แต่อาศัยอยู่บริเวณนี้ แสดงว่าคุณหนูที่ผมจะสอนคงเป็นผู้ดีน่าดู
สินะ”

“ไม่หรอก” ก็แล่นสายหน้า

แต่ดูจากคฤหาสน์ของเจ้าที่ดินที่อยู่ตรงหน้าแล้ว หากคิดจากหลัก
การเมื่อครั้ง แรกนี้มีแต่ชนชั้นสูงอาศัยอยู่ไม่ใช่หรือ

...ไม่ใช่หรื? หมายความว่าแถบนี้ไม่มีพวกชนชั้นสูงเท่าไรสินะ

“อ้าว?”

ขณะคิดเช่นนั้น คนเทียมรถม้าก็โค้งเล็กน้อยทักทายคนเฝ้าประตู
ตรงทางเข้าคฤหาสน์ของเจ้าที่ดิน

จากนั้นก็เข้าไปในพื้นที่ของคฤหาสน์

“ลูกสาวของเจ้าที่ดินสินะครับ”

“ผิดแล้ว”

“ผิดหรือครับ?”

“...นิดหน่อยนะ”

ฟังมีนัยขอบกลແຂະ ะไรกันนะ...

จากนั้นรถม้าก็จอด

เมื่อเข้ามาในคฤหาสน์ พ่อบ้านก็พาไปยังสถานที่ซึ่งคล้ายห้อง
รับแขก

จากนั้นก็เชิญให้นั่งตรงโซฟาซึ่งเรียงอยู่สองตัว

เป็นการสัมภาษณ์งานครั้งแรกสำหรับผม

ตั้งใจน้อยดีกว่า

“เชิญนั่งทางนั้นเลยครับ”

ผมนั่งลงบนโซฟา ส่วนก็แลนก็ยืนห่างออกไปตรงมุมห้องโดยไม่
พูดอะไร

เป็นตำแหน่งที่มองได้ทั่วทั้งห้องสินะ

ถ้าเป็นโลกในชาติก่อน คงคิดว่าเป็นพวกหลอกลวงซะมั้ง

“อีกไม่นานคุณท่านก็จะกลับมาแล้ว กรุณารอสักครู่นะครับ”

คนที่ดูเป็นพ่อบ้านเหลือคล้ายชาฝรั่งลงในถ้วยราคาแพง แล้วยื่น
ถ้วยมอยู่อ่างทางเข้า

ผมดื่มดื่มนั้นซึ่งมีเอนาไซ

ใช้ว่าไม่อร่อย ผมไม่รู้หรือว่าชาฝรั่งดีหรือแย่อย่างไร แต่คงเป็น
ของแพงแน่ๆ

ดูจากที่ไม่ได้เตรียมส่วนของก็แลนเอาไว้ตั้งแต่แรก แสดงว่ามีแต่
ผมที่เป็นแขก

“อยู่ที่ไหน!”

ขณะกำลังคิดเช่นนั้น ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตึงตังกับเสียงดังลั่นจาก
นอกห้อง

“ที่นี่!”

ประตูเปิดออกอย่างรุนแรง ชายร่างกำยำคนหนึ่งเดินเข้ามา

อายุน่าจะราวห้าสิบปี เส้นผมสีน้ำตาลเข้มเริ่มมีสีขาวแซม แต่ก็ดู
ภูมิฐาน

ผมวางถ้วยลง ลูกชิ้นยื่นค้อมศีรษะลงต่ำเพื่อคำนับ

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมชื่อรูเดียส เกรย์แรทครับ”

ชายคนนั้นพนมมือออกจุมุก

“หิ ไม่รู้จักวิธีทักทายรี!”

“คุณท่าน ท่านรูเดียสไม่เคยออกจากหมู่บ้านบูเอนา แคมยังอายุน้อย
คงยังไม่มีเวลาเรียนมารยาท แค่เสียมารยาทนิดหน่อย...”

“แคะหุบปากไปเลย!”

พ่อบ้านโดนตวาดจึงเงยไป

คนคนนี้เป็นคุณท่าน แสดงว่าเป็นผู้ว่าจ้างสินะ

โกรธนำดูเลย ไม่พอใจอะไรผมอย่างนั้นหรือ

ทั้งที่ตั้งใจทักทายอย่างสุภาพเท่าที่ทำได้ แต่คงมีธรรมเนียมบาง
อย่างของขุนนางอยู่ละมัง

“หิ เปาโลไม่ได้สอนธรรมเนียมให้ลูกชายตัวเองเลยรี!”

“ได้ยินว่าคุณพ่อหนีออกจากบ้านเพราะไม่ชอบพวกพิธีรีตอง จึง
ไม่ได้สอนให้ครับ”

“แก้ตัวทันที! เหมือนเปาโลไม่ผิด!”

“คุณพ่อพูดแก้ตัวเสมอหรือครับ?”

“ใช่! เปิดปากทีไรต้องแก้ตัวทุกครั้ง! ฉีรดที่นอนก็แก้ตัว! ทะเลาะ
กันก็แก้ตัว! โดดเรียนก็แก้ตัว!”

พูดตามใจชอบเลยแฮะ

“ถ้าแกคิดจะเรียนก็หัดเรียนมารยาทซะ! เพราะไม่พยายามถึงได้

กลายเป็นแบบนี้”

โดนว่าแบบนี้ ก็ได้แต่พยักหน้ายอมรับว่าจริงบางส่วน
ผมเรียนแต่เวทมนตร์กับวิชาดาบ ไม่ได้คิดจะจดจำสิ่งใหม่ๆ เลย
คงโลกแคบไปหน่อย

ควรลำนึกผิดแต่โดยดีสินะ

“นั่นสิครับ ผมยังเรียนรู้มาไม่พอ ขอภัยด้วยครับ”

พอผมค้อมศีรษะลง นายท่านใหญ่ก็กระพริบพริบตา

“ดีแล้วที่ทำตัวมีมารยาทที่สุดเท่าที่ตัวเองจะทำได้ ไม่แสบไปเรื่อย
ว่ายังไม่ได้เรียน! อนุญาตให้อยู่ที่อุทยานหลังนี้ได้!”

ไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่ก็ได้รับอนุญาตแล้ว

นายท่านใหญ่พูดแค่นั้นก่อนหันหลังกลับและออกจากห้องไป

“คนเมื่อครู่คือ?”

ผมลองถามพ่อบ้าน

“ท่านเซารอส โบเรอส เกรย์แรท เจ้าที่ดินแห่งพิเตอร์ เป็นลุงของ
ท่านเปาโลครับ”

คนคนนั้นคือเจ้าที่ดินอย่างนั้นหรือ

ทรงพลังเกินไปหน่อย ชักห่วงวิธีปกครองแฮะ อ้อ แต่แถวนี้มี
นักผจญภัยเยอะ ถ้าไม่เข้มแข็งขนาดนั้นอาจทำหน้าที่เจ้าที่ดินไม่ได้ก็
เป็นได้

หือ? เกรย์แรท ลุง...?

หมายความว่า...อะไรล่ะ

“เป็นปู่ของผมหรือครับ?”

“ครับ”

เข้าใจละ

เปาโลใช้เส้นสายของที่บ้านซึ่งตัวเองโดนตัดทางปล่อยวัด
ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ไม่คิดว่าบ้านจะมีฐานะขนาดนี้...

หมอนั้นเป็นลูกเศรษฐีหรือเนี่ย

“เกิดอะไรขึ้น โทมัส ทำไมเปิดประตูทิ้งไว้”

ตอนนั้นเอง ชีคคนโผล่มาทางประตู

“ท่านพ่ออารมณ์ดีนาดู มีอะไรงั้นรี?”

ชายร่างผอมบาง เส้นผมสีน้ำตาลนุ่มนวล

ฟังจากคำว่าพ่อ คนคนนี้เป็นลูกพี่ลูกน้องของเปาโล

“นายน้อย ขออภัยด้วยครับ เมื่อสักครู่คุณท่านมาพบท่านรูเดียส
ครับ ดูเหมือนจะถูกใจมาก”

“เหวอ เป็นเด็กแบบที่พ่อถูกใจนี่สิ แบบนี้เลือกคนผิดหรือเปล่า
นะ?”

เขาพูดเช่นนั้นแล้วนั่งลงบนโซฟาด้านหน้าผม

“อ้อ จริงสิ ต้องทักทาย

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมชื่อรูเดียส เกรย์แรทครับ”

ผมโค้งตัวและก้มศีรษะลงเช่นเดียวกับเมื่อครู

“อ้อ ฉันชื่อฟิลิป โบเรอัส เกรย์แรท การทักทายของขุนนางต้อง
เอามือขวาทาบทับหน้าอก และค้อมศีรษะเล็กน้อยนะ ไปทักทายแบบนี้
ก็เลยโดนดุใช่ไหม?”

“แบบนี้รีครับ?”

ผมเลียนแบบฟิลิป แล้วเงยหน้าขึ้นมอง

“ใช่แล้ว แต่การทักทายเมื่อครูก็สุภาพ ไม่ได้เลวร้ายหรอก ถ้าคน

งานหักท่ายแบบนั้นท่านพ่อคงชอบใจ นั่งลงสิ"

ฟิลิปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา

ผมนั่งตามที่เขายก

...เริ่มสัมภาษณ์แล้วสินะ

"เธอรู้เรื่องถึงไหนแล้วล่ะ?"

"ถ้าสอนหนังสือคุณหนูอยู่ที่นี่ตลอดห้าปี จะช่วยสนับสนุนเงินค่าเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยเวทมนตร์ให้ครับ"

"แค่นั้นเองรี?"

"ครับ"

"งั้นรี..."

ฟิลิปเอามือแตะคาง เลื่อนสายตาลงมองโต๊ะรากับครุ่นคิดบางอย่าง

"เธอชอบเด็กผู้หญิงรีเปล่า?"

"ไม่ถึงขนาดพอนรอกครับ"

"งั้นรี ถ้าเช่นนั้นก็สอนผ่าน"

อะ...อ้าว?

เร็วจังแฮะ?

"ตอนนั้นครูที่ได้คนนั้นถูกใจ มีแค่เอดนาที่สอนมารยาท กับก็แลนที่สอนวิชาดาบ ที่ผ่านมามีเด็กจ้างมากกว่าห้าคนแล้ว หนึ่งในนั้นเป็นถึงผู้ชายที่สอนหนังสือในเมืองหลวง"

สอนหนังสือที่เมืองหลวงแต่ใช้ว่าจะสอนเก่งเสมอไป ผมอดกลั้นไม่เสนอความเห็นนั้น

"...เรื่องที่ว่าชอบเด็กผู้หญิงหรือเปล่า เกี่ยวข้องยังไงหรือครับ?"

“ไม่เกี่ยวหรอก เปาโลเป็นผู้ชายที่พยายามได้เต็มที่เพื่อเด็กผู้หญิงน่ารัก จึงคิดว่าเธอก็น่าจะเป็นเหมือนกัน”

ฟิลิปยิ้มให้ล่ออย่างอ่อนใจ

ทางนี้ต่างหากที่ยากยิ่งให้ล่อ อย่าเหมารวมกับหมอนั้นได้ไหม

“พูดให้ชัดเจนคือไม่ได้คาดหวังกับเธอสักเท่าไร แต่เห็นว่าเป็นลูกชายของเปาโลจึงลองทดสอบดูก่อนเท่านั้น”

“พูดตรงไปตรงมาจึงเลยนะครับ”

“อะไรกัน เธอมั่นใจจริงๆ?”

ไม่มั่นใจหรอก

ไม่ แต่ตอนนี้คงพูดแบบนี้ไม่ได้

“ถ้าไม่ลองพบดูก่อนก็ไม่ทราบหรอกครับ...”

อีกอย่าง ถ้าทำงานนี้พลาดแล้วหนีไปหางานอื่น รู้สึกว่าต้องโดนเปาโลหัวเราะเยาะแน่ ประมาณว่าลูกยังเด็กจริงๆ

ไม่ช้าล่ะ

ใครจะยอมโดนคนพรรคนั้นดูถูกกัน

อ้อ...

“นั่นสินะ ถ้าพบกันแล้วคิดว่าไม่ไหว...จะลองกุเรื่องหลอกหน่อยไหมล่ะครับ”

ตอนนี้ขอใช้ความรู้ในชาติก่อนก็แล้วกัน

รูปแบบที่จะทำให้คุณหนูผู้อดดีหัวอ่อนลง

“กุเรื่องหลอก? หมายความว่าอย่างไร?”

ผมอธิบายอย่างง่าย ๆ

“ให้คนในปกครองของบ้านนี้มีลัทธิพาตัวตอนที่ผมอยู่กับคุณหนู

ผมจะใช้การอ่านเขียน วิชาคำนวณ และเวทมนตร์นี่ออกมาพร้อมกับ
คุณหนู กลับมาที่คฤหาสน์ด้วยกำลังของตัวเอง ประมาณนี้แหละครับ”

ฟิลิปได้ฟังเช่นนั้นก็ทำหน้าง แต่ดูเหมือนจะเข้าใจได้ทันที จึง
พยักหน้าอย่างยอมรับได้

“สรุปคือทำให้อยากเรียนด้วยตัวเองอย่างงั้นรี น่าสนุกนี่ แต่ว่าจะ
ไปได้สวัสดี?”

“มีความเป็นไปได้มากกว่าโดนผู้ใหญ่บังคับแบบไม่มีเหตุผลครับ”
เป็นการดำเนินเรื่องที่พบเห็นได้บ่อยในการ์ตูนและอนิเมชัน
เด็กที่เกลียดการเรียน จะรู้ความสำคัญของการเรียนเมื่อต้องเผชิญ
กับอุบัติเหตุ

ถึงจะจัดฉากเองก็คงไม่เป็นไรละมัง

“ฉันเข้าใจถูกหรือเปล่า? เป้าลอสอนวิธีแบบนี้ให้สินะ? หนึ่งในวิธี
การใช้ตะล่อมเด็กผู้หญิง”

“เปล่าครับ ถึงไม่ต้องทำแบบนั้นพ่อก็เนื้อหอมอยู่แล้ว”

“เนื้อหอม... หิ...” ฟิลิปหัวเราะ “นั่นสินะ หมอนั่นเนื้อหอมมาแต่
ไหนแต่ไร ถึงจะไม่ทำอะไรเลย ผู้หญิงก็เข้ามาหาเองอยู่ดี”

“คนที่ได้พบจากการแนะนำของพ่อ ต่างก็เคยผ่านมือพ่อมาแล้ว
ทั้งนั้นครับ ก็เล่นที่อยู่มานั่นก็ด้วย”

“อ้อ ช่างน่าอิจฉาเสียจริง”

“ผมยังกังวลเลย ว่าจะจะต้องเพื่อนที่อยู่ที่หมู่บ้านนูเอนาหรือ
เปล่า”

พอพูดออกมาแล้วก็รู้สึกกังวลจริงๆ

อีกห้าปีซิลฟีคงโตขึ้นเยอะ...

หากกลับไปแล้วซิลฟ์กลายเป็นแม่อีกคนหนึ่ง ผมไม่เอาด้วยละ
“วางใจเถอะ เปาโลสนใจแต่สาวใหญ่เท่านั้นแหละ”

ฟิลิปพูดแล้วมองก็เล่นที่อยู่ตรงมุมห้อง
“...อ้อ อย่างนี้เอง”

พอหันกลับมามองก็เล่น ใหญ่จริงๆ นั่นแหละ
มานึกดูอีกที ทั้งเซเนทและลิเลียต่างก็ใหญ่
อะไรวะรี?

หน้าอกใหญ่

“แค่ห้าปีคงไม่เป็นไรหรอก ถ้ามีสายเลือดของเอลฟ์ปนอยู่ ถึงจะ
เติบโตก็คงไม่ใหญ่นัก อีกอย่างเปาโลไม่ใช่คนนอกกรีตขนาดนั้นด้วย”

จะจริงรี?

คิดว่าเรื่องตอนที่อาศัยอยู่ที่หมู่บ้านบูเอนา รัวโหลทั้งหมดแล้วน่าจะ
จะดีกว่า

“ฉันกังวลว่าลูกสาวฉันจะถูกเธอหลอกหรือเปล่านั้นมากกว่า”

“ต้องกังวลเด็กเจ็ดขวบด้วยหรือครับ...?”

ให้ตายสิ เสียมารยาทซะมด

ผมไม่ทำอะไรหรอก แค่ว่า (โหม่นน้ำวให้) อีกฝ่ายตกหลุมรักเองเท่านั้น
แหละ

“แต่ในจดหมายจากเปาโลเขียนว่า ตอนอยู่ที่หมู่บ้านเธอบ้าผู้หญิง
มากจนต้องจับแยกกันนะ? ฉันคิดว่าล้อเล่นอยู่หรอก แต่พอได้ยินแผน
การเมื่อครู่ ก็คิดว่าอาจไม่ใช่เรื่องโกหกเสียทีเดียว...”

“ผมแค่ไม่มีเพื่อนคนอื่นนอกจากซิลฟ์ครับ”

ก็แค่พยายามปั้นเพื่อนเพียงคนเดียวให้เป็นทาสหญิงที่เชื่อฟัง

เท่านั้นเอง

แต่เรื่องนี้ให้ตายก็ไม่พูดหรอก

เรื่องที่ไม่จำเป็นต้องพูด อย่าพูดดีกว่า

“นั่นรี ดีล่ะ คุณกันอยู่ตรงนี้คงไม่ได้อะไรอยู่ดี จะให้พบลูกสาวก็

แล้วกัน โทมัส นำทางหน่อย!”

ฟิลิปพูดแล้วลุกขึ้น

แล้วผมก็ได้พบกับเธอ

★ ★ ★

ยายนี่อวดดีเป็นบ้าเลย

ผมคิดแบบนั้นเมื่อเห็นแว่นแรก

อายุมากกว่าผมสองปี

หางตาชี้ ผมเป็นลอน

ผมสีแดงเข้ม แดงเสียจนนี้กว่าราดสีใส่เสียอีก

ความประทับใจแรกพบคือรุนแรง

อนาคตคงเป็นสาวสวยแน่ แต่เดาได้เลยว่าผู้ชายส่วนใหญ่คงคิด
ว่า ‘แบบนี้ขอผ่าน’

ถ้าจริงๆ แล้วเป็นพวกมาซิคิสต์เต็มขั้นละก็...คงไม่ถึงขั้นนั้นหรอก

มั้ง

อย่างไรก็ตาม ทำทางจะอันตราย

หัวร่างผมร้องเตือนว่าอย่าเข้าใกล้

“ยินดีที่ได้รู้จัก ผมชื่อรูสเบิร์ต เกรย์แรทครับ”

แต่จะหนีก็ไม่ได้เสียด้วย จึงลองทักทายตามที่เรียนมาเมื่อครู
“หิ!”

แวบแรกที่เขาเห็นผม ก็พ่นลมหายใจแบบเดียวกับปู่
ยื่นจิ้งก้ากอดอก ก็มองลงมาด้วยท่าที่ดูถูกชัดเจน
ตัวสูงกว่าผมเสียอีก

เธอมองผม ทำหน้าไม่พอใจอย่างออกนอกหน้าแล้วพูดว่า

“อะไรกัน อายุนี้น้อยกว่าฉันอีกไม่ใช่เหรอ! ให้คนแบบนี้มาสอนไม่
ตลกเลยนะ!”

นั่นสินะ ดูท่าจะหนีเขาเรื่องด้วย

แต่จะถอยก็ไม่ได้

“ผมคิดว่าไม่เกี่ยวกับอายุหรอกครับ”

“ว่าไงนะ!? ช้องใจจริง!”

เสียงดังมาก หูอื้อหมดเลย

“แต่คุณหนูไม่อาจทำสิ่งที่ผมทำได้ใช่ไหมครับ”

พอพูดแบบนี้ ผมก็รู้สึกเหมือนเส้นผมของคุณหนูตั้งขึ้น
ไม่คิดว่าจะได้เห็นจิตโหละกับตาตัวเอง

น่ากลัว

อีก น้อยๆ ทำไมเราต้องกลัวเด็กน้อยอายุยังไม่ถึงสิบขวบด้วย

“อวดดี! คิดว่าฉันเป็นใคร!”

“ญาติทางสายพ่อผมครับ”

ผมตอบโดยปิดบังความกลัว

“ญาติทาง...? อะไรล่ะนั่น”

“หมายถึงลูกสาวของลูกพี่ลูกน้องของผม พูดอีกอย่างคือหลาน
ของผม”

“อะไร! ไม่เห็นจะเข้าใจ!”

คงอธิบายไม่ค่อยดีเท่าไหร่มั้ง?

เอาเถอะ ใช้แค่คำว่าญาติคงเข้าใจง่ายกว่า

“เคยได้ยินชื่อเปาโลไหมครับ?”

“จะเคยได้ยังไง!”

“อย่างนั้นหรืครับ”

ผิดคาดแฮะที่ไม่รู้จัก

เอาเถอะ ความสัมพันธ์จะเป็นยังไงก็ช่าง

ตอนนี้ต้องคุยกันก่อน

เทพตกหญิงเคยกล่าวไว้ว่า “สิ่งสำคัญในช่วงแรกคือทำให้เกิด
อีเวนต์พูดคุยบ่อยๆ

ขณะผมคิดเช่นนั้น วินาทีต่อมา...

คุณหนูเงี้ยวขึ้น

เพียะ!

“...เอ๊ะ?”

กะทันหันมาก

คุณหนูตบหน้าผมอย่างกะทันหัน

ผมถามเธอขณะยังสับสนเล็กน้อย

“ทำไมถึงตบครับ?”

Mushoku tensei

~Isekai ittara honki dasu~2

เกิดเขานี้ก็ต้องเทว 2

Original Rifujin na Magonote

Illustration Shirotaka

แปลโดย สรพงษ์ กิจบัญชาพร

Mushoku tensei ~Isekai ittara honki dasu~ 2

© Rifujin na Magonote 2014.

First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai Language translation rights granted to INTERACTIVE BUSINESS CO., LTD.

Under the license from KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights © 2016 DEXPRESS Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-463-4

บรรณาธิการบริหาร กวิน ไรจน์รัตนวานิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนัตตา นิตินาติ

พิสูจน์อักษร พิชักษณ์ ไสยดี, วรบุญ จตุรภัทร, ศศิษฐา เข้มทองใหญ่

กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิศิทธิแสง, อภิสิทธิ์ รสไธสง

ฝ่ายผลิต อุบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 3 กันยายน 2561

พิมพ์ที่ บริษัท ทวีวัฒนาการพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

โฮมเพจ : <http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์

การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

ISBN 978-616-363-463-4 หมวดนิยายแปล

9 786163 634634

ราคา 279 บาท

 DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

Mushoku tenshi -Isakai ittara honki dasu- 2

© Rifuji na Magonote 2014

Edited by MEDIA FACTORY

First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai Language translation rights granted to INTERACTIVE BUSINESS CO., LTD.

Under the license from KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

อดีตหนุ่มตกงานอายุ 34 ปี ได้กลับชาติมาเกิดใหม่ในดินแดนแห่งเวทมนตร์ และ
คมดาบ ในร่างเด็กชายนาม 'รูเดียส'

เพื่อเก็บเงินเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเวทมนตร์ เขาจึงรับงานเป็นครูสอนหนังสือให้
บุตรสาวของตระกูลใหญ่ในโรอา เมืองใหญ่ที่สุด แห่งแคว้นพิเตอร์ ทว่าเส้นทางแห่งความฝัน
นั้นไม่หอมหวาน เมื่อ 'เอริส' คุณหนูคนงามกลับเป็นจอมอาละวาด!? รูเดียสจึงตัดสินใจ
วางแผนบางอย่างเพื่อกำราบเธอ!? งานสอนพิเศษ เสี่ยงตาย (?) จึงเริ่มขึ้น!

เล่ม 2 ของนิยายแฟนตาซีแนวกลับชาติมาเกิดใหม่เพื่อแก้ไขชีวิตให้เป็นที่พอใจหวัง
มาตามคำเรียกร้องแล้ว!!